

MARIJIN LIST

Nevtepeno Poprijéta Devica Marija,
Zmožna Gospá Vogrska.

===== POBOŽEN MESEČEN LIST. =====

Vrejüje ga: KLEKL JOŽEF vpok. pleb. v Čerensovcih.
CSERFÖLD (Zalamegye.)

Dári.

Na misijone.

Zelko Kata z Čerenovec 1 K, Edna ženska z Gumilic 3 K 80 f, Klekl Jožef z Čerenovec 2 K, Dolnjelendavski slovinci 8 K, Knaus Agata z Belotinec 3 K, Toplak Ana z Filovec 1 K, Törnár Štefan z Túrnišča 1 K, Ivanič Magda z Filovec 1 K, Ošlaj Ana z Filovec 2 K, Rožman Roza z Filovec 2 K, Trajbarič Ana z Filovec 1 K, Rozman Magda z Filovec 1 K, Trajbarič Štefan z Filovec 1 K, Pétek Marija z Filovec 1 K, Vogrinec Treza z Filovec 1 K, Rožman Ana z Dobrovnika 1 K, Rožman Klára z Filovec 1 K, Ošlaj Treza z Filovec 1 K, Obal Ivan z Sobote 2 K, Žalig Anton Čerenovec 2 K, Prša Štefan z Žižkov 40 f, Kozic Ferenc z Čerenovec 3 K, Lorbek Ana z Čerenovec 40 f, vküp 40 K 60 f. Odposlano na salezijanske misijone v Turin máj. 15-ga.

Na Melinčke kapelo.

Iz Amerike so poslali: Gujtman Jožef 30 K, Forjan Jožef 50 K, Ozinec Matjaš 100 K, Kavaš Iván 50 K, Küzma Ivan 100 K, Maroša Štefan 40 K, Glavač Martin 10 K, Nežič Ana 5 K, gr. Zichy Augustin 50 K, na kelih; Kasa Böltinska 25 K, Csepregi Karol 10 K, Pücko Jožef 34 K, Škafar Ana 5 K, Ros János 10 K, Zver Marko 10 K, Küzma Štefan 10 K, Küzma Štefan Justin 5 K, Glavač Ivan 10 K, Majcen Štefan 10 K, Maroša Verona 7 K, Majcen Ivan 10 K, Tüškaj Matjaš 6 K, Kúhar Ivan 5 K, Lešnjek Geta 5 K, Düh Mihál 8 K, Küzma Mihál 10 K, Cimrman Geta 4 K, Szép Ferenc 6 K, Maroša Štefan 10 K, Nemec Ivan 4 K, Brünec Léna 20 K, Baša Štefan 2 K, Horvat Štefan 3 K, Pozderec Ivan 10 K, Pozderek Mihál 10 K, Pücko Štefan 3 K, Düh Martin 6 K, Balazic Janoš 5 K, Zelko Janoš 2 K, Kociper Mihál 2 K, Zorko Matjaš 10 K, Kavaš Martin 5 K, Meserič Štefan 10 K, Glavač Štefan 10 K, Glavač Mihál 5 K, Kostreca Matjaš 20 K, Jerebic András 15 K, Balazic Števan 10 K, Jerebic Ivan 10 K, Düh Ferenc 4 K, Rožman Marko 5 K, Kolman Ivan 3 K, Prša Orša 4 K, Kolár Matjaš 1 K, Kolár Geta Marija 3 K, Küzma Mihál 10 K, Pozderek Ivan 10 K, Jerebic Štefan 5 K, Glavač Štefan 10 K, Vohar Ivan 20 K, Taljan Jožef 5 K, Spicer Jakop 4 K, Taljan Marko 3 K, Skarjot Jožef 5 K, Damiš Ivan 5 K, Zdravec Štefan 20 K, Meserič Martin 5 K, Sraka Orša 6 K, Jeneš Mihál 20 K, Gjura Marko 10 K, Tkalec Štefan 20 K,

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija,

ZMOŽNA GOSPA VOGRSKA — POBOŽEN MESEČEN LIST.

VREJŮJE GA:

KLEKL JOŽEF

plebanoš na pokoji v Črensovcih. **Cserföld** (Zalamegye).

Z dovoljenjom višesnje cerkvene oblasti.

Prihaja vsaki mesec 8-ga na veseli spomin petdesetletnice l. 1904. dec. 8-ga obhajane zavolo razglašnja verske pravice o Marijinom nevtepenom poprijeti, šteri den je te pobožen list prvič slovenom vogrskim do rok dani. — **Cena 2 koroni, v Ameriko 3.**

Nasledüvanje Marijino.

Samota je veliki pripomoček k pobožnomi življenji.

Što se ne ve zadržavati, ka nebi po svojoj voli zahajao med lüdi, on ne ve paziti zadosta na svojo dūšo.

Samota je jako dobra pa hasnovita, zato ka v njoj Bog guči z človekom, sveti Düh se pa približa k človečoj dūši.

Nigdar sam nej bila srečnejša pa zadovolnejša, kak či sam mogla sama biti v samoti.

Komaj sam bila stara tri leta, gda so me roditelje odtégnoli od sveta, pa so me pelali v cérkev, gde sam dobila málo stanüvanje.

Moja srčna čütenja so bila vsigdar na Boga obrnjena, ali zato nigdar nej vtak velkoj meri, kak gda sam se zadržala človeče družbe pa sam sama živela v samoti.

V samoti sam bila tüdi te, gda mi je angeo Gospodnov prineso pozdravljenje, pa sam postala mati Boža.

O dūša krščanska, da bi ti samo ednok oküsila sladkosti, štere dá samota, ne bi več zahajala z takšim veseljom med lüdi, nego bi se jih ogibala, či bi se v svojoj hižički samo ednok pogovarjala z nebeskimi dühovi.

Kelko ničesnih reči človek zguči, kelko kaj takšega včini med lüdmi, ka nema nikšega haska, nego hitrej škodi njemi pa drüгим, zato ka napravi nemirovčino pa svajo.

Kelkokrat sprevidijo lüdje tvoje slabosti, pa v javnom življenji kelkokrat zgübiš poštenje, štero ti je spravila ravno samota, pa to, ka si malogda šo med lüdi.

Kelko i prekelkokrat poveš kaj takšega, ka te sledkar preganja düšnavest, pa kak gosto dovoliš, ka ti jálna dela napunijo srce pa dūšo.

Teh se pa potom ščasoma tak privadiš, ka či bi se jih sledkar ravno rad odslobodo, pa ne boš mogeo.

V samoti se od toga vsega odslobodiš, pa se ognesh dostim neprijetnostim, či boš znao samotno živeti.

Boža reč se tam ne čüje, gde vlada kriča lüstva, pa tüdi dūša nema i ne najde v takšem mestu nikšega znotrašnjega veselja.

Či vseli, gda delo opraviš, spreglédneš svoje notrašnje

življenje, te boš včasih jasno vido, gde pa gda si napravo kakšo hibo.

O duša krščanska, kelkokrat bi od veselja küšnola steno svoje sobice, zato ka bi te občuvala nevarnosti, štera med ljudmi na tebe čakajo, či bi samo sama znala ostati pa bi znala samoto ljubiti.

Prizadevli si zato, ka se navčiš zdržavati se, ka ne boš zahajao med ljudi, liki boš si v samoti premišlavo od svojega duševnoga življenja.

Te boš meo čas sam s sebov pa z svojov dušov si pogovarjati, gda boš se znao zadržati, ka ne boš šo med ljudi, nego ostaneš v samoti.

Tvoja dela bodo tudi mela vekši uspeh, či si je v samoti dobro premisliš pa v red spraviš.

Či ne moreš biti vsigdar sam, te na to gledaj, ka boš si samo z odobrimi pa z nedužnimi dušami pogovarjao, zato ka je to tudi edna oblika samote. Takših duš najme malo je, pa gda si ž njimi vküper, si ne bote pogučavali od kakših slabih, nikajvrednih reči.

Ne mej prijateljstva s takšimi, šteri so nej bogaboječi pa pošteni.

Düsa krščanska, nasledüj mene!

(Virágoskert 1914.)

Čüdna senja.

Ednomi rokodelavci se je ednok nekaj jako čüdnoga senjalo. To se njemi je senjalo, ka so štiri podgani bežale mimo njegove postele. Prva je bila preci debela, červata; druga pa trétja sta bile sühivi, zostradanivi; ta zadnja je pa bila slepa, pa je semtá sklekávala. Gda se je obüdo, njemi je tá senja nej mogla oditi z glave. Vervao je najmre, ka podgan pomeni kvár pa škodo.

»Örša — tak je prvavo svojoj ženi ešče v posteli — jako čüdno senjo sam meo nocoj. Zmisli si, to se mi je senjalo, ka me je četvero grdih podgani obiskalo v posteli. Ka naj to pomeni?«

Žena, štera je poleg svojega pijánoga možá dosta mogla trpeti, je na to pitanje nikaj nej odgovorila, liki se je tak delala, da ne bi štela znati nikaj.

Mož se je nato obrno prti svojemi sinovi, šteri se je ravno včio z knige, pa je njega pitao, ka bi tá čüdna senja pomenila.

»Dragi moj oča — je odgovoro zdaj sin, — tista debela červata podgan pomeni krčmara, k šteromi vi vsaki den hodite pit pa ga pomágat, njemi punit žepe. Drügivi dve sühivi podgani znamenüjeta mene pa mater, šteriva moreva zavolo vas stradati. Slepa podgan pa pomeni vas, dragi moj oča, ki ne sprevidite, ka pokeč krčmara s svojimi groši bogátite, dotečas more vaša družina stradati!«

Tá čüdna senja, bole pa ešče njeno lepo razlaganje je streznilo pijanosti vdanoga očo, ka se je več nej níg-dar zapojo.

Da bi bár streznila tá zgodbica ešče vnogo drüghih pijancov, pa bi je spremenila v trezne, vrle pa poštene krščanske roditele!

(Virágoskert 1914.)

Moli rad.

Blüzi mesta N. je stála poleg velike ceste leséna hižica s lesénim poslopjom. Stanovnicje té hižice so bili skrbni i delavni lüdje; pa vendar so nikam ne mogli pridti.

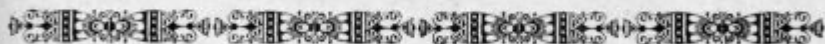
K lesénoj kuči se ožéni mládi, delaven ř pobožen človek. Premoženje začne na kūp idti. Leséna kučica se ogne zidanomi hrami, ográček okolkučice se razširi v veliko posestvo. Lūdje so glédali i pravili: Té zná, ne samo delati, nego moliti tūdi; záto imá obilen blagoslov.

Leto za letom odtečé, preminéjo tūdi desétletja za desét letjom. Nikda mládi gospod postáne stári mož, kak so že preskrbleni, vsáki ima svoj dober i pošteni krūh. Samo eden sin je ešče dómá, namenjen je za hižnoga gospodára v očé hiži, kda že očo odnesé na on kraj, odkec se nišče ne povrné nazáj. Dugo je odlášao dober mož, nego ednok je pa li moglo pridti vremen, kda si je vlegao na smrtno postelo. Siná pozové k sebi i njemi právi: Sin, ka je moje, naj bo zdaj že tvoje, posebno te pa prosim; naj si obdržiš — moli rad — pri hiži!

Sin se ožéni. Nova mláda vertinja pride v hram. Mláda gospá je pa včasi »Moli rad« postávila za vogéo. Premoženje se pa začne idti naráz tak, kak či lūčiš kamen med vráble.

Stári sosed je pa etak trdo: Záto njim ide blagoslov od hiže, ár so molitev potisnili za vogéo.

Dom.

Romanje po ostanke Sv. Martina v Túr na Francuško.

VIII.

1913. maj. 30.

San Remo, Ventimiglia, Monte-Karlo.

Rávno edno leto de vtom meseci onomi, ka so romarje v Szombathely prinesli svéte ostanke Sv. Martina. Kak hitro je odišlo to leto od nas! Tak se mi vidi, kak

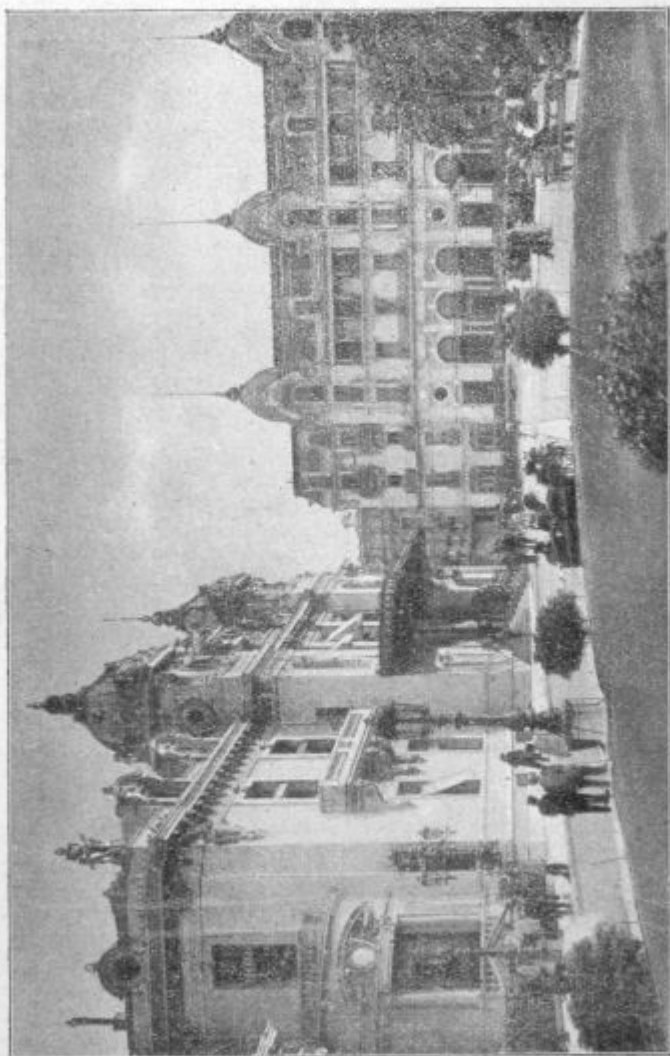
da bi samo pred dvema tjednoma se zgodilo to. Vse tak živo stoji v mojem spomini, kak da bi včera prišlo domo z Francuškoga. Lepo bi bilo, či bi jas z tem listom mogo dokončati svoje pripovidávanje od našega romanja; ka kak láni rávno v juniji so prinešeni domó Martinovi ostanki, tak bi jas túdi ravno v juniji dokončao svoj potüvanjepis v Marijinom listi. Ali vsigdar pač more delo nači vöspádnosti, kak si je človek naprej znao vözmisliti. Gda sam jas lansko leto v augusti svoje potüvanje začno dol pisati, močno sam se vüpo, ka bom zdaj v juniji mogoči túdi gotov biti. Ali prišla je v jesén slána, gda je moje pero meni pozébaló. Či ste šče nej pozábili, te dobro pomlite to, ka je láni tri mesece Marijin list nej hodo. To se pa primeni močno poznalo. Zvüntoga po poti človek vsigdár telko vidi, ka je nej mogoče na krátci tisto dolispisati. Záto pa, či te rávno kakštéč čemerni, dale bom vas drážao z svojimi pismami.

— Ali čüjejo gospon kaplan — — — te pa či so nej bili mogoči dokončati svoje delo, te nam pa zdaj to naj ovádijo, ka kak dugo namenijo te nas drážiti v Marijinom listi?

— Ja, — či tak ka de nas Bog živo, pa kakše drüge, neznáne zádive naprej nej dávo, ešče precí dugo de se to vleklo. Mislim, tak edno leto bom mogo ešče škrábatí, či ščem celo potüvanje dogotoviti. Gotovo bi bilo celo romanje 1915.-oga leta okoli takšega časa. Vidite, ešče izdaj od Talijanskoga pišem. Pa po Talijanskon smo samo „eden“ tјeden hodili. Od Francuškoga sam vam pa ešče niti ednoga betva nej pravo. Pa na Francuškóm smo se „dvá“ tјedna držali. Dáte mi záto jeli valati, zakaj mo mogo ešče dosta naprej pred vás dávati.

1913.-oga leta májnika 30.-oga v »San Remo« váraši se gorizbúdim v »Hotel Europe«-i. Prva moja miseo je bila edno cerkev iskati, gde mo meo priliko

lepo mešuvati. Prle je človek nej miroven ; méšnik more prlé mešuvati, tak je samo zadovolen. Nej sam znao, gde bi cerkev iskao. Vê törmov sam vido dosta, ali nej so te kazali vsi katoličanske cerkvi. Bili so törmí, iz

Monte Carlo.

šterih sam včasi znao, ka tam more ruska cerkev biti; vido sam tüdi takše törme, šteri so tak vövidli, kak törske cerkvi törmí. Gori na spici pol meseca bilo napravleno. Na ednom törmí sam križ gori vido. Tam tá

sam držo, tam more biti katoličanska cerkev. I dobro sam mislo, resan baračka cerkev, je stála tam. Tü sam mešúvao.

Po svétoij meši si kárte, dopisnice kúpim. Kak vsepovsedi, tak tü tüdi sam edno ali dvej napiso i domo poslo. Vsi smo domo pisali našim poznánim. Püşpeki smo večkrat pisali edno-edno kárto. Eden je kárto kúpo, mi ovi smo se pa podpisali. Domo sam piso k svojemi plebánoši — šteroga zdaj že ne ga med nami — pa Gospon kaplani, ki so mesto méne tüdi delo oprávlali, pa vučitelom i tak dale. Ali vsakšemi samo ednok; ednomi z ednoga mesta drügomi z drügoga mesta. Tisti je že mogo preveč globoko v mojem srci biti, šteromi sam dvej kárti zošvicao. Napisane kárte na pošto dam, te pa idem váraš glédát. Moji prijatelje so že snočkar ob 10.-oj vóri ga poglednoli, jas nej. Jas sam vudné nakano lepoto toga várašá vživati.

San Remo je menši kak Milano, dosta menši, ali li tak lepi, kak kákši paradížom. Zvün Milano vsi talijanski várašje, štere sam vido, so bili zamázani, ali San Remo je ščista čisti. Celi váraš je vdiljek kre morja. Nájpšša cesta kre brega morskoga napelana. Na sredi po njej elekteriš leti. Na právom kráji gori na bregaj lepe zidine, sami Hotelje, 4—4 štokov visiki. Hotelov či več nej, edno 25 sam zaistino prečteo. Ali skoro vsi Hotelje so bili zapreti. Ár v leti je malo prevroče, gostilničarje bole v zimi poiščejo gori to mesto. — Na levon kráji cesté proti morji so naprávleni sami ográčeki. Nej so zagrajeni, samo tak stojijo brezi plota. Vsaki lahko sem ide se sprehájat. Nej je tü šaláta, ali kapüsta, v tej ográčekaj so same pálme, ali páli nej tak mále, kákše mi tü v teglinaj mámo, nego visike i velke, kak naši divji kóstanje. Stéble tákše májo, ka človek komaj ošepi. Odspodi i okoli kre pálme drüge korine, rože. Nej so to klinci, ali katrže, ali rozmarin, nego nikše drüge korine so tü,

kákše prinas ne rastéjo. Vsáka gréda má svojo formo, svojo lepoto, svojo fárbo, vse pa navküper tak veselo vövidijo, ka se jih človek nemre naglédati. — Naše dekle bi nej bilé dobre tü. One korine rade májo. Kákša je korina, tákša je deklina. Kák bi té korine one zavárale, bi z desetimi prstami k njimi spokapale, i té lepe rožiče vse dolispotrgale, i ali v knigo. ali na rekline notrispos-tiskale. Ali či bi to v San Remo-i činile — te bi ja bite bilé, — te bi se pa jokale, — što bi pa njim te skuze briso?! — Poleg ogračekov se morje razprestéra, morje, sivo morje. Sunce me je že malo peklo, ali prišeo je máli vetrec od morja, i ka je na meni sunce segrevalo, vetrec je tisto lepo hladio. Natelko se mi je dopadno celi váraš, ka sam ga dvakrat vdiljek pogledno. Ednok peški, drügoč pa na elekteriši. Preci pot je pa bila to, gda je váraš nej máli, nego 22 jezér lüdi má. V té váraš se hodijo vráčit ona gospoda, štera so na plüčaj betežna. I. Vilmoš casar se je tüdi tü vráčo. Pa vnogim je to pomágalo, či so nej prekesno se začnoli vráčiti. Rávno tak vnogi naši lüdjé, ki »prelajeni beteg« májo, bi nej tak nahitroma vmrli, či bi se prvi časi dáli vráčiti. Ne právim to, ka naj v San Remo idejo; to dosta košta; to nemre nití Bog želeti od nas; ali na zdrávje paziti, to nej samo žele od nas, nego ešče zapovedáva nan Gos-podni Bog.

Poldné je že skoraj bilo, gda sam se z váraša domo privleko. Ovi so že vsi obed meli. K njemi se správim jas tüdi. Potom slovo vzemem od »Hotel Europe« i zev-sim idemo vsi na kolodvor. San Remo je slednja tali-janski postaja, gde smo na Talijanskem stopali. Istina, dve postaji: »Ospedaletti,« ino »Bordighera« sta ešče odzajaj, nego tü ne mo dolistopali. V San Remo sam vzeo slovo od Talijanske zemlé. Nevem, jeli gda sveta mo ešče hodo tü ali pa nej. Ali to bi li rad bio, da bi talijanski katoličanci te vékšo sloboščino meli, kakšo zdaj

májo, ino to je tudi moja žela, da bi Gospodni Bog vékšo diko meo, gda bom jas pá tü hodo, kákšo zdaj dobi od lüdi. Dosta lepoga sam se návčo na toj zemli, pa tudi dosta žalostnoga vido med talijáni. Tá moja pot na Talijánskom de vsigdár neposabljiva pred menov. Ostani z Bogom lüstvo talijansko! — — železnica sfüčka, i mi se odpelamo iz San Remo váraša.

Vlák tak dobro z nami leti, ka sam nanč vpamet nej vzeo, gda smo Talijansko povrgli ino — na Francuško granico prišli. Na Francuškem sam, gde sam ešče nigdár nej stao; na Francuškem, gde počivajo sveti ostanki svetoga Martina. Na toj zemli dobimo v roke ono sveto reč, po štero smo se napotili še pred ednim tjédnom.

Železnica henja. Tü je prva francuška postaja. »Venti-miglia« se zové. Dolispostáplamo z vláka i z pakami vréd idemo na kolodvor. — Vse je nači, kak je bilo na Talijanskem. Francuška obleka je na železnički slugaj. Vnogo financov v francuškoj koži. Tej so sem postávljeni, naj pake poglejüjejo. No dečki, — tak sam si mislo, gda sam je zagledno, — tü se zdaj dobro podkovte. Či šteri kákši tobák má, ali kaj takšega, dobro ga nikam denite, naj ga ne zgübite. V edno hižo smo mogli vse dolispodevati. Eden dugi sto je bio sred hiže. Sem smo spometali, kaj smo z sebov meli. Jas sam pazo na njé, ovi so pa odišli, ti edni pejneze preminjávat na francuške pejneze, ti drügi pa jest ino pit. Ešče tak da bi zdaj vido pred menov té francuške finance. Tak grdo so me v enkraj glédali, kak da bi njin rávno jas njuvo mater vmoro.

Pa nevém, zakaj so me tak glédali. Ali záto, ka so gorispoznali, ka sam pop, ali pa záto, ka so to mislili, ka sam kákši engliški možák. Ka sam pop, to bi ešče ležej pozábo te financ, ali záto ka je to mislo, ka sam angléz, to njemi je nikak nej v glávo odišlo. Francuzi angleža rávno tak ne morejo trpeti, kak vogri nej nemca i denimo kcoj — nej slovenca. Pa sam jas nej bio ang-

leški možák. Istina, reverendijo sam nej meo na sebi; mustače, bajusi tudi nej pod nosom. Na zvunejšnja gledoč sam rávno tak vöviditi bio, kak anglež. Ali to je samo odzvuñaj tak kázalo, istina je pa to bila, ka sam jas pop bio. Vsi so me glédali; ešče eden francuški pop tudi so na méne kázali. Zaprva sam nej zñao, kam bi glédo; sram me je bilo, kak kákšo sneho. Ali naslednje sam se nikaj vküppobro. Čemerno stálno na njé oči vržem i tak grdo sam je glédo, da so nájednok vsi oči doli z méne pobrali.

Dugo je moji romarov odnikod nej bilo nazáj. Glédam, kelka vöra je že, ka so me samoga povrgli. V hiži notri dvej vöri zaglédnem.

Edna kre Talijanskoga strána bila, odket smo prišli, drüga pa kre francuškoga na steni visila. Obedvej vöri sta ovači ednakive bile, samo to je nej dobro bilo, ka sta nej vedñako kázale. Na talijanskoj vöri i na mojoj žépnoj vöri je že 12 vöra bijla. Francuška vöra je pa samo 11 kázala. Edno vöro odzajaj hodila. To je pa záto tak bilo, ár tü na Francuškom edno vöro kesznej ide gori sunce, kak prinas, záto pa tü vse vöre edno vöro odzajaj hodijo. Zdaj se zgodilo oprvim v mojem življenji, ka je bio eden dén šteri je nej 24 vör, nego 25 vör dugo trpo.

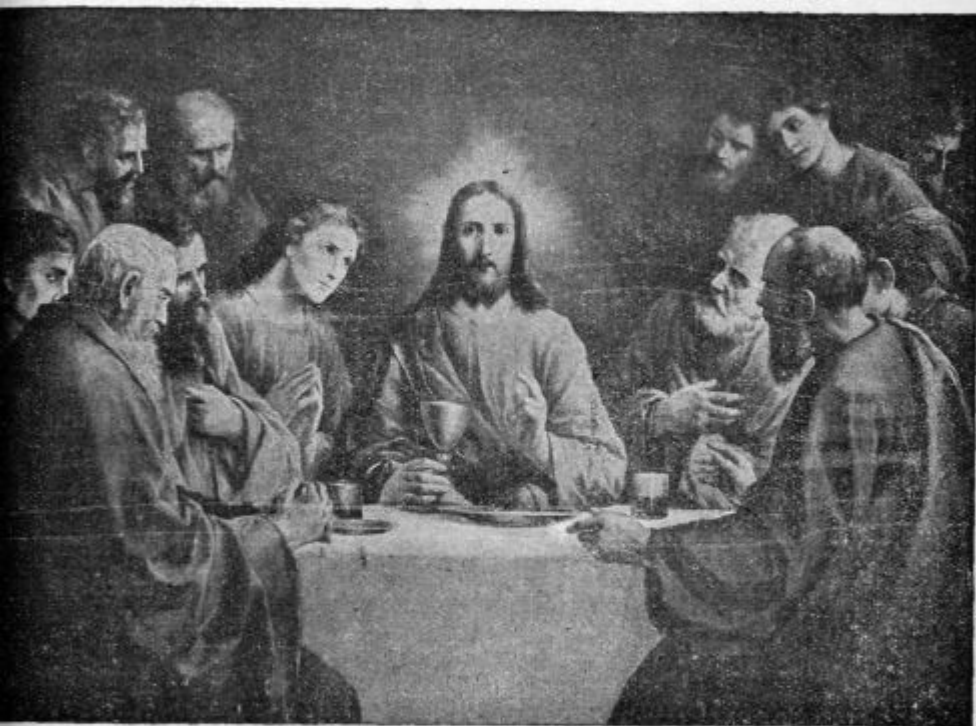
Za pol vöre so se komaj skázali pred menov moji lüdjé. Prišli so, ár so zvedili, ka tü je čas, gda vsaki more svoje kufré odpreti i pred financa držati. Samo tisti kufer slobodno na železnico nesti, šteri z sivov krájdov eden velki »R« má gorizapisano. Té velki »R« pa samo tisti zavitek dobi, v šterom ne nikaj takšega, ka je prepovedano na Francuško seliti. Začne se vrdevanje pri prvom. Vidim, kak je vse premetávo v njem financ; gda je že vse spremeto, i li nikaj »prepovedanoga« nej najšao, gori poškrabne velki »R«, to je slobodno je to na železnico vzéti. — Pri drügom rávno tak veliko pre-

metávanje bilo. To se meni nej vidlo. Nájednok mi je nikaj v glavo prišlo. Moj kufer je bio na stoli štrti. Med vnoгим poištvm tūdi vu njen je bila edna čarna, zamázana srakica (robača). — No čakaj malo, ti financ, ne boš pa ti vu mojem kufri nikaj premetávo — i ešče prle, kak bi to vōpovedo, čarno srakico zazprestrem ober kufra. No ka de koli zdaj financ primeni delo! Prišo je k meni. Že roko vō držo, da bi začno premetávati. Te vidi mojo zamázano obleko; nazaj roko potégne, na kufer velki »R« zapiše — i ide dale. Ravno sam jas tūdi to šteo. Istina, ka sam v kufri nikšega prepovedanoga blaga nej meo. Pa izdaj človeka malo svádi ta velika rado-vednost.

Gda smo že srečno prek spadnoli vrdevanja kufrov, se z hiže vōpaščimo na oklodvor. Zdaj smo pá malo v ječo prišli. Želesnički sluga, ki je pri dveraj stao, je pijan bio ino nas nej šteo na kolodvor pūstiti, ka prej mi ne mamó dobre kárte na »rapid« železnico. Pa smo dobre meli, samo ka pijanec je njé nej dobro vido. Na veliko srečo je eden gospod v pamet vzeo nas v nevoli. Po francuskom jeziki nikaj ošpota pijanca. Včasi so pred nami vráta odpreta bila. Veselilo je nas ka smo, či včasi žmetno, li smo pre vuišli financkim rokam. Liki veseljé je malo prerano bilo. Kak hižo povržemo, financje za nami držijo. To so poglejūvali, či vsaki pak gori má velki »R«, ali nej. Poleg toga so ešče vžepke ségali, ki je velki kaput meo. Moj eden prijatel bi zdaj malo falilo ka nej v ječo prišo. V edno škatulo je meo spakivane na pot vogrské cigare. Té je rad meo, ár je k tem navajeni bio. Nikak je to škatulo zaváro eden financ včasi za njov ségno i jo je začno stiskávati. Drūgi človek bi se prestrahšo i zten ovado, ka nikaj prepovedanoga more biti notrispakivano. Moj prijatel nej bio strahšlivi. Tak je glédo na financa, tak da bi nikaj zvūnrédnoga ne bi bilo notri. Ali znotra, jas tak mislim, se je moglo

srcé nikaj bole lüčati v teh minutaj, i tak verjem, ka to škatulo z vogrskimi (cigárami) smotkami moj prijatel nigdar i nigdár ne pozábijo, kakštéč dugo do plebánoš na Gornjem Siniki.

Teliko stráha smo mogli v Ventimiglii pojesti, ka smo ščista siti bili, gda smo na železnico se gori spravili. Že sam se bojao, ka či de na Francuškem vsepovsédi

Prvo Telovo.

Jezus obrvim da svoje telo vučnikom na molbo i vživanje.

tak, kak je bilo na prvoj postaji, te de moje potüvanje kalvarija. Bojaznost mi je naš vlák malo razplodo. Na tak silnom vláki sam ešče nej sedo, kákši je té »rapid« vlák bio. »Rapid« železnica je ona železnica, štero prinasa za »expres« železnico zovéjo. Tak »rapid«, kak „expres“ železnica zvünrédnov silov leti dale. Zdaj sam čüto jas

to obprvim. Kém bole notri globoko letimo v Francuško, tem bole se mi dopádne te kraj. Nikaj je nej odzajaj, od štere štéč talijanske krajine. Pa Francuško lepoto bole lahko vživa štoj štéč, kak talijansko. Ár lüdjé so celo náčisi tü, kak so pa bili prle. Francuški lüdjé so bole máli, kak veliki; tihi v obnášanji; lepoga obráza, posebno gospé. Moški si brado püščajo i mustače, to je malo kvari. Takši so, kak ponvarje. Moški so bole mirovni v obnášanji, ali gospé so žive. Oči se njim svetijo, kak sunce i nigdar so nej naméri. Vsigidar vse pa tá se obráčajo. Bistropa pogléda, bole kak kákši kúsčar. Poleg té velike živahnosti li tiho se obnášajo, nej tak kak talijanje grobianski, ki se vsigidár deréjo. Lepe krajine pa človek vsigidár ráj de meo z lepimi i dobrimi lüdmi, kak z razpüščenimi lüdmi.

Prva postaja se zové »Mentone«. Tak da bi znovič San Remo vido, tak veselo se káže ozdaleč. Il jezér lüdi prebiva tü, tak právijó lüdje. To sam tüdi čüo, ka naša pokojna kralica Elizabetha se je tü rada zdržávala. Brezi dvojbe lepi gustuš je mejla, gda si to lepo mesto za zdržavanje odebrála.

Od »Mentona« kak se poberémo, po poti si od toga zgučávamo, šteri váraš bi nám boše bilo poglednoti? Jeli »Monte Karlo«, ali pa »Nizza«. Malo várašov na sveti takše imé má, kak tejva váraša. I tak smo dokončali, ka čerávnoje »Nizza« vékši, kak »Monte Karlo«, vendar tü se stávimo, ár v Monte Karlo-i nikaj takšega homo vidili, šteromi spodobnoga ta zemla ne ima; to jedino mesto je pa: Monte Karloska »Kasina«. Na Monte Karlo nanč nej dugo trbelo čakati. Od Mentone prva postaja, gde »rapid« železnica postane, je Monte Karlo. Dolstopimo z železnice, pake pod varstvo železnički slugov dámo ino idemo gori vu váraš. Právim, gori vu váraš, ár ober kolodvora okoli 30 metrov visiko stoji celi Monte Karlo. V dolini, natlih, poleg morja samo postaja se

zdržáva; ona čáka neprestanoma vláke, ino vlákov vláči goste v svoj váraš. Iz postáje gori vu váras dvej poti pelata: Lift, i pejška pot. Mi smo si pejško zvolili. Po lepi stubaj gori pridoči pred nami vidimo celi váras. Vse je novo i lepo; od zádne tráve do prve zidine na pač vse je lepo. Skoz ednoga Hotela idoči pred edno strahšno zidino smo prišli. Dvá lepiva torma má. Znankar je to tū Gospodna Bogá boža hiža. Nej, nej! Nej je to cerkev, nego to je tak imenūvana Monte K̆arloska »K̆asina«. To je hūdoga dūhá vrajža hiža. Odzvūna lepa, kak angelje nebeski, odznotra pa zgrabliva, kak peklenski vrazje. Pred K̆asinov lepi trg leži. Okoli trga na stolicaj sedijo ali stojijo gospoda i gospé. Vnogo gospodov i gospin i li vsi-vsi so tihi. Samo si globoko premišlávajo. Tak da bi poslušali, kak se igrajo tam notri v K̆asini za jezerke i jezerke. Vsefelé obrazje se nájdejo tū. Tū so rusi, nemci, francuzi, anglež, vogri i tak dale. Vsi so prišli srečo iskat v Monte K̆arlosko K̆asino. Ne igrajo se tū za grah, gombe, nej za krajcare, nego za stotke i jezerke, záto pa sreča tūdi ali hitro pride ali pa hitro odide.

Malo se vūni naglédamo, te pa se notri v K̆asino napotimo. Pri dveraj lejko edno 20 slugov lepo gorioblečeni čáka. Za njimi pa K̆asine častniki. Cela čreda stoji za slugami. Kak se mi notrinapelamo v K̆asino, vsako oko nás vgleda. Tak so me pa ja glédali, ka sam si ne znao kaj začéti. Bole so me tū poglednoli ništerni, kak gda sam za kaplána prišo v Beltince. Slovenec rad poglédne svoje pope záto, ár je poštūje. Záto ga pa prle šché dobro poglednoti, kak ga pa začne poštvati. Bog lūbi slovensko lūstvo, gda njemi v srci to vero živo dáva, ka ešče zná lūbiti katholičansko vero, ino one „goréče“ pope, ki to vero glásijo. Vse nači stoji delo pri Monte K̆arloskoj K̆asini. Tū popa ne lūbijo, naj de kakštéč bogati. Se srdijo na pope, ár so rimski pápa

močno prepovedali vsakomi méšniki se tū za pejneze špilati. Mi zato, gda smo sem notri šli, smo nej zato delali, naj bi se tū igrali, nego naj bi samo nam to dopūstili, kaj Kasino odznotraj poglednoli. Častniki so pa to mislili, ka smo se mi špilat prišli. Prosiyo zato od nas grūntno knigo. Tū samo tisti se slobodno igra ki má kaj. Od méne tūdi eden proso to. Sam si mislo gde pa vzemem knigo grūntno, gda nemam niti grūde grūntne. Te smo njim začnoli razlagati, zakaj smo sem prišli. Ali te so lekar to nej šteli valati dati. Gda sam to vido, ka njim je nej vola dopūstiti kaj Kasino odznotraj poglednoli, te sam se svado. — Eh, ka mo se ti jas tū molo — sam si mislo v sebi, se povrnem i vōidem; za menov idejo ešče trijé. Štirje so pa notri ostali i dale so čakali. I tej so dobili, ka so želeli ino so poglednoli Kasino odznotraj. Pa to so nam pravili, ka casarje nemajo tak lepe palače, kakšo májo oni, ki se tū igrajo.

Kasina je odpreta vsaki dén od 10 vōre vnoči do 11.-ete. Ne igrajo se z papernatnimi kártami nego s kruglami. Dvojo igro poznajo nájbole: Rulette, ino „Trente-karante“. 5 koron je nájmenša šuma pri „Ruletti“, 6000 koron je pa nájveč, ka lahko ednok vlečé z kase. 20 koron je nájmenša šuma pri »Trente-karante« ino 12 jezér lahko ednok vlečé. Ka kak se more to špilati „Rulette“ ali »Trente-karante«, to ne smem doli pisati. Ka pa či se vi tūdi navčite. Slovenci se v najnovejšen časi radi kártajo. Vu sebi je kártanje nej nikaj božnoga; samo za pejneze se nej dobro špilati. Vij ste nej milionerje, ka bi lahko tá lūčali stotke; vaše zašpilane pejneze žena i deca domá potrebūjejo. Greh je poleg vaši siromaški okolščin za pejneze se spilati. Človek je pri takšem deli vsigdar kváren. Ki zaspila, njemi fali. Ki pa prišpila, na tistom dobički ne ga božega blagoslova. Kártati se je dobro, ka si čas krátimo; spilajmo se za „bedáka“, ali za „kukurcino zrno“; i nigdar nej za pejneze.

Monte Karloska „Kasino“ dosta pejnez premetava. Sába Kasina edno leto čistoga dohodka 25 milijon koron má. Eden stol pri Ruletti vsáki dén 8000 koron prinesé. Pa tákši stolov je 10. Trente-karante je pa ešče dragši. Kelko pa ešče gori ide zvün toga dohodka drúge potrebčine. Dosta košta polevanje i goridržanje vnogi korin, štere so tü. San Remo je Paradižom, Monte Karlo lepše korine má. Kelko pojejo slugi sami. To je nej za dopovedati. Ka pa muzika — — — to — — to vam ti je ešče drágo. Velika banda se tü napinja vsáki večer. Vu Venezii sam vido bando, gde jih je 60 fudalo. Kasino má bando z sedemdesetimi goslarmi. I znáte, ka tei koštajo? Vsako leto 2 milion 500 jezér koron! Naši mužíkašje so preminoči fajnsček drági bili, ali tej so ešče dragši. Tei igrajo i ščéjo razveseliti one, ki so žalostni, gda milion zgúbijo. Samo ka vnogi se ne morejo razveseliti niti poleg té muzike. Gda je že vse zgübo, sreča k njemi priti nešče, muzika, jestvina, pitvina tüdi ne pomága — te naprej pride revolva. Ki se je prle v lepoj kasini igrao, v ednom grmi se doli strli. Dosta jih je tákši.

Človek či vse to má, kakšteč velika je lepota, ne more se tak dobro čütiti, kak bi štoj želo. Kakstéč je lepo, izdaj je žalostno. Grešno je to mesto. Záto pa sam rad bio, gda sam od kasine lahko vkraj odišo. Goripoiščem cerkev. Za pomirenje nikelko Očanašov zmolim. Po tistom, idemo doli na kolodvor z kolodvora pa po železnici dale — proti Marseille váraši.

Kakšim nevarnoščam so izpostavljeni misijonarje v divjih krajeh.

Eden indijanski misijonar je poslal poročila, v šterom stoji, ka so divje zveri leta 1912 vsevküp v ednom

samom okraji 2066 lüdi spomorile. Najbole krvoločna pa najbole nevarna zver je tigriš. Ta stvar je spoklala 885 lüdi. V deželi Naini je eden sám tigriš 41 lüdi bujo, pa či so ravno oblasti 500 koron obečale onomi, ki bi ga strelo, so ga zato dozdej nej mogli prepraviti. Parducje so spomorili 261, vucje pa 255 lüdi. Čemérne kače so pičile 21461 lüdi. Proti tomi se pa že jako znajo braniti. Vučitelje majo najmre zapovedano, ka po šolaj morejo deco dobro navčiti, ka more delati, gda čemérna kača koga piči. Ta pametna odredba pa dosta pómaga, pa čemdale menje lüdi merje zavolo pika čemérne kače.

Boža previdnost pa angeli čuvarje na čüden način čuvajo misijonare pred temi divjáčinami. Gosto se pripeti, ka misijonarje na svojem potüvanji morejo na sredi logá prenočüvati, dostakrat samo pár stopajov daleč vkraj od brlogov te nevarne zverine. Večkrat je čemérna kača ober njuvih glav na vejko zasükana. Pa čüdno, preminejo desetletja, nej ka bi té divje zveri šteromi misijonari kaj prizadele.

(Hirnök 1914.)

Svéta Monika.

**Augustín se vkraj oberné od manikhejcov, odpotüje v Rim,
Monika za njim ide.**

Ne mogoče, ka bi dete tej vnoгих skuz prejšlo: Te reči so šümele neprestanoma vu vühaj sv. Monike. Zdaj že z vüpanjom puno srcé nesla pred oltár, da siná nazáj správi na právo pot, či ravno ne včasi, ali vüpanje je mela, ka nigda li bo. Potrdilo je njo tüdi v tom vüpanji zdajšnje obnášanje Augustina. Neotrüdno je iskao pravico nadale, žalostno, tam gde je mislo ka jo najde, naime med manikhejci, ravno tam jo nájde najmenje.

Njihove verske pravice je spoznal zvékšega, samo, ka dosta tüdi takših najšao med njimi, štere je ne mogo zarazmiti i manihhejci so njemi tüdi ne znali razložiti. Te je sprevido Augustin, ka tá vera nema pravice v sebi, ka to more biti kriva vera. Tužen i žalosten je grátao; stráh je bio, či de povrći mogo to krivo vero, v šteroj bi on ešče duže rad živo, ár njemi je velko slobodnost ponüjala na njegova telovna poželenja gledoč, v šterih se njegova zmantrána düša tüdi dobro čütila do časa.

Zdrügikraj so se pa manikhejci bojali, či bi je Augustin povrgo, ár takšo moč zgübiti, kak je Augustin, bi bila čütлива zgüba za njé. Záto so Augustina z vsob močjov šтели nazáj zadržati ino z tem potišati, ka za edno malo pride k njim Faustus, njihov glasoviten püšpek, šteri že bode znao njegove dvojnosti raztirati i tak njega vu veri potrditi. Augustin privoli v to ino z velkov radovednostjov čaka na glasovitnoga Faustusa. Glás njegov je že prehitó njega samoga odzdaleč i po celom váraši so ga z velkov radovednostjov čakali. Faustus pride ino drži imeniten govor od vere pred velikov vnožinov lüdi. Samo od sébe se razumi, da je Augustin prvi bio med njegovimi poslüšavci. Ali zaman, té govor je samo pripraven bio, Augustina bole potrditi v njegovoj dvojnosti, ne ka bi njo raztirao. Faustus je tüdi ne znao odgovora dati Augustini na ništerna verska pitanja. To je Augustina jáko razžalostilo. Tak si je mislo, ka či že té clovek ne ve razgnati njegove dvojnosti, šteroga vsi za nájglasovitešega verovučítela drži, te pri manikhejcih on nema več nikšega iskanja, te pri njih, i v njihovoj veri on zaman išče pravico, záto se vkraj obrné od njihove krive vere.

Vidimo, v kak nevarnom stáliši je bio zdaj Augustin. Či Faustus njega potrdi v pravici svoje krive vere, te Augustin na veke manikhejec ostáne i tak mi zdaj ne bi meli svétoga Augustina. I či pitamo, što je bio, ki je

njega rešo z té nevarnosti? Odgovor nam dá sam sv. Augustin, ki etak piše v svojoj knigi: »Tvoja pomoč, o Bog moj, me je ne zapüstila, ár moja luba mati z krvi svojega srcá je prikázala tebi prijetno daritev za mené, noč i dén točeča britke skuzé«. (Conf. I. V. c. VIII.)

Lastno zatajüvanje, ostra pokora, dobra djanja, neprestane molitvi i vnoge skuze, štere je točila svéta Monika za svojega zablodjenoga sina, so pripelala njega z tmice krive vere na právo svetlost Kristuša.

Ali ne smemo misliti, ka je Augustin zdaj na ednok krščenik grátao i vso svojo būdobijo tá nihao! Ne je tak bilo. Augustin je globoko spadno, a s toga spadája pa tak hitro ne mogo gorstanoti. Preobrnjenje človeka pomali ide naprej, boža milošča záto oprávla svoje notrašnje delo, samo ka pomali. Augustin se niti od manikhejcov ne mogo na ednok odtrgnoti. Záto se sv. Monika jáko veselila, gda to málo spremembo vidila pri Augustini, ali samo sledkar je vzéla vpamet, ka se malo pre rano veselila. Ona je tak mislila, ka je sin zdaj že s tem na právo pot prišao, da se pa jáko vkánila, ešče dosta je mogla dotečas trpeti, vnoge skuze polevati, dokeč se to zgodilo.

(Dale.)

Najponiznejše Srce Jezušovo.

Ne vüпам si različnih jákosti, ki se tak žarno svetijo v Jezusovom božem Srci, med sebov primerjati, da bi sodo, štera je lepša od drüge. Vse se bliščijo v božoj popolnosti. Vendar se mi vidi nikelko opravičeno, či med vsemi drügimi dve posebno pozdigavlem i hvalim: neizmerno krotkost i poniznost. Zezávlem se lejko na Jezusóve lastivne reči. Zmed vseh jákosti svojega pres-

vetoga Srca nam je tevi dve posebno v nasledüvanje priporočao rekoč: »Včite se od mene, jaz sem krotek i iz srca ponizen«.

Pridrži se mi, drági čtevec, za nikelko hipov, i včiva se krotke poniznosti od Jezusovoga presvétoga Srca. Včenje se lejko verši mnogovrstno; náj navadnejša je pa tá dvoja pot: da vučiteo pové ali pokáže to, ka ščé navčiti vučenika. Oboje je včino Jezus. Včio je poniznost z delom i rečjov.

Pogledniva si nájprlé njegov zgléd. Vse njegovo življenje na zemli je bila gola poniznost. Začniva pri včlovečenji i rojstvu Jezusovom. »Že tü, veli sv. Bernard, glasno zové z zglédom, ka je za tem včio z rečjov«. Ali je mogoče misliti vékšo poniznost, kak se nam káže v tom, da Bog ščé postanoti človek, da zapüsti nebesko radost i ščé prebivati v skuznoj dolini med nami jednaki?

(Dale,)

Nebésa — kinč.

Eden preci starovičen moški pride po priliki v küper z ednim goréčim božim slůžabnikom, šteri je nebésa lübo čez vse i z veséljom mislo nanjé. Po dugom modrom govorenji pita boži slůžabnik stároga moža: »Povéjte mi gospod, ka je namen našega življenja? Zakaj ste na sveti?« To nenavádno pitanje prestráši stároga gospoda tak, ka je skoro ne znan ka bi odgovoro. Zdregetne malo i potom pravi: »Da bi správlao péneze.«

Takši odgovor ovak malogda čüješ; ali či poglédneš življenje, djánje ne samo ništerih národov i stánov, nego večina vezdašnjega sveta, si skoro prisiljeni praviti: Istina je, svet ne misli, da je stvorjeni za nebésa, za

vekivečnost, za nepopisno nebesko veselje, štero si lahko prislūži, či le krátek čas svojega žitka modro obráča. Oh svet tak živé, da bi bio pénez njegov Bog i prvi stopáj njegove sreče na sveti. Tá dika i imenitnost srcá, da je dete bože i herbaš (dedič) nebeskoga kralstva, sreča njegovoga pozvánja, to njemi je skrito. Zato veli Kristus da so nebésa skriti kinč „Nebesko králestvo je podobno kinči, skritomi v njivi, šteroga je človek, gda ga je naišeo, skrio, I od veselja ide i odá vse, ka má i küpi tisto njivo“. (Mat. 13., 14.) Kinč je küp zlata, srebra ali pa drágoga džündža, štero človek po priliki nájde, i od šteroga prle nikaj ne znao. Što kinč nájde misli ka je naišeo srečo; zato ga skrbno skrijě, ga sráni da njemi ga što ne odnesé, i včini vse ka je mogoče, da ga popolnoma dobi v lást.

Teda kakša slepota je v pénezaj i v imánji iskati srečo. »Šteri ščejo obogateti,« veli sv. Paveo, »spádnejo v skūšnjávo i v zanjke šatanove.« (I. Tim. 6., 9.) »Zato jaj vam bogatim, da svoje veselje že mate.« (Luk. 6., 24.) »Či ščéte v istini obogateti, nabirajte prave kinče, šterih nemorejo tolvaje vkrasti, niti erja z glodati.« (Luk. 12., 33.) »Bio je bogátec, ki je meo dosta blága. I mislo si je sam v sebi, rekoč: Kaj bom činio, zato ka neman, kam bi spravo svoj pov. To včinim: Poderém svoje žitnice i vékše napravim; i vnje správim vse, kaj mi je zraslo i svoje blágo. Potom pa povém svojoj dūsi: Dūša; dosta blága máš spravljenoga za vnogo let; počivaj, jej, pij i bodi dobre vole. Bog njemi je pa pravo: Bedák, ešče to noč bodo tvojo dūšo térjali od tébe; i kaj si spravo, čido bo? Tak se godi vsakomi, veli dale Zveli-čiteo, ki bogastvo nabira, pa ne bogat v Bogi.« (Luk. 12., 21.)

Tá prilika od zgüblenoga kinča i tista od drágoga džündža, šteroga je nikák naišeo i vse odao, ka je meo, da džündž küpi, je vsakomi razumliva. Ona nas spomina nebeski kinčov, šteri so neskončane vékše vrednosti, kak

mrzlo zlato i mrtvi džündži, biseri kinčov pravim, šterih nemreš zgübiti, šteri bodo na vse veke, šteri nas bodo popolnoma srečne včinoli, štere vsaki dén, dokeč živimo, z vsakim tüdi najméšim delom moremo povékšati. Bog je deli po delaj vsakoga nebesčána po meri njegovi zaslug z neskonšanov darovitnostjov, keliko jih sprijéti more. On nas želé popolnoma srečne včiniti, če le ščémo, za nebésa delamo, trpimo, se vojsküjemo i zmágamo. Da je istina njegov namen, nam deliti teliko kinčov keliko ščémo vidimo naj bole v skrivnosti najsvetejšega oltarskoga Svestva. Vtoj daritvi nam dávla Jezuš vse kaj má: svoje telo, svojo krv, svoje srcé, svojo düšo, svojo človeštvo i svoje božánstvo. »Neskončana modrost boža nemre nikaj vékšega, i neskončana lübézen ne vé nikaj svetejšega nam deliti, kak to kaj nam deli v sv. obhajili«. V tom svestvi vlévle Bog vse bogástvo svoje milošče na nás. Či je komi ne vola zajémati z té vretine bože lübezni, to pa Bog ne kriv.

Častitlivi dühovnik Baltazar Alvarez, spovednik svéte Treze i slávnoznáni vučenik dühovnoga življenja, se je vsigdár z velikov pobožnostjov pripravlao na sv. mešo. Eden dén gda je kléčao ves zameknjeni v molitev pred sv. Rešnjim Telom, se njemi prikaže v sv. hoštrji nedužno dete Jezus, ki je meo roké proti njemi stégnjene i v rokaj puno drági džündžov. Baltazar je čüo z Jezušovi vüst te reči: »Da bi što bio ki bi mi je odvzeo.«

»Či teda lübite bogástvo.« piše sv. Auguštin, »i ščéte za istino obogateti, nabirajte kinče za nebésa, ár nebésa so jedino mesto, kje jih nemorete zgübiti.«

Nebesko králestvo je njiva, kje je kinč zakopani. Té drági kinč je nebesko veselje, štero moremo nájti. Što je nájde i se prepriča, da so kinči i bogástvo toga sveta le prah i pepéo, štero nemoremo vu vekivečnost sebov vzéti, on odá, vse kaj ma, t. j. odtrga svoje srcé od vsega posvetnoga i odá vse, pripravleni de vse prestáti

i se vsemi odpovedati, da skriti kinč shrani na pravo mesto, t. j. da se zveliča i doségne vekivečno srečo.

Stöger János S. J. „Nebeska krona.“

Trpljenje našega G. J. Kristuša.

Spisao sv. Alphonz Ligouri.

XVI. Smrt Jezuš Kristuša.

Prišeo je konec življenja našega Odküpitela. Ogenj njegovih očih je vgasno, lepo lice njemi je blede postalo, srcé njemi že skoro ne bilo, prišla je smrt. *Gda je záto Jezuš vzeo jeci, pravo je: Spunilo se je.* (Ján. 19. 30.)

Vslednjem hipi svojega življenja se ešče ednok na svoje življenje zgledno, na vse mantre, na svoje siromaštvo, na tečeči znoj, na celo svoje trpljenje, i vse to je darüvao svojemi nebeskomi Oči: Vse se je spunilo, vse sam zvršo. Spunilo se je, kaj so prorocje od mené proroküvali. Opravo sam daritev, štero je Bog želo za pomirenje toga sveta, popunoma je zadosta včinjeno božoj pravičnosti.

Spunjeno je, pravo je Jezuš nebeskomi svojemi Oči. Spunjeno je, pravo je te tüdi nam. Glejte lüdje, vse sam zvršo, vse sam včino, naj vas samo rešim, naj si pridobim vašo lübezen. Jas sam opravo moje, samo včinte zdaj tüdi vi svoje. Lübite me, lübite Bogá, ki je mro za vás!

Jezuš moj! Či bi jas tüdi slobodno pravo v strahšnoj minoti moje smrti, : Spunjeno je! Ovo, Gospod, spunjávao sam tvojo volo, vu vsem sam ti pokoren bio. Bodi z menom Jezuš moj! Z tvojov svetov pomočjov oblübir zdaj to i vüпам se, da bom smeo praviti tüdi.

I Jezuš z velkim glášom kričěč, pravo je: Oča moj, v tvoje rokě poročim svojo dūšo. (Luk. 23. 46.) To so bilé slednje reči Jezušá na križi. Vido je Jezuš, da se blága njegova dūša pripravla ostaviti zmantráno, telo, záto se scela na svojega nebeskoga Očo zavūpavši je z dečinským vūpanjom pravo: Oča moj! tebi poročim svojo dūšo. Kák či bi to pravo: Oča moj, jas nemam več svojo volé, od samoga sebě neščem ne živetí pa ne mreti; či želeš, da naj duže trpim na križi, na to sam tūdi pripraven. Na tvoje rokě zavūpam svojo dūšo, včini z menom poleg tvoje svéte vole!

O, či bi mi tūdi tak gučali, gda nas križi težijo; či bi se mi tūdi samo po božoj svetoj voli dáli voditi! Posebno na smrtnoj vōri moremo tak čūtiti; ali naj to dosegnemo, vaditi se moremo že v življenji.

Tak je, Jezuš moj, v tvoje svete rokě položim svoj žitek i smrt, z cela se ti prek dám, že zdaj tebi poročim svojo dūšo na smrtno vōro, vzemi jo ksebi, skrij jo v svoje svete rane, kak je tūdi tvoj nebeski Oča goriprijao tvojo dūšo, gda si mro na križnom drevi.

Glejte, merjé Jezuš! Angelje nebeski, hodte, poglejte smrt Jezušá! Ti pa žalostna mati, Maria, stopi bliže k križi, podigni gori tvoje oči k svojim Sini, pogledni ga ešče ednok, da žalost, za pár minot de mrtev! Ovo, naš lūbi Zveličar k sebi zové smrt, dopūsti njoj, naj pokosi življenje: Hodi smrt, hodi, včini svojo dužnost, vzemi moje življenje, samo moje mále črede se smili.

Pa glejte, odprejo se grobi. Vnožina bolečin je potrla zádno moč Jezušá mirajočega, bleđi postáne, kotrige njemi vtrdnejo, gláva njemi na prsi povisne, vūsta se njemi odprejo i spūsti dūšo: *I dolnagnovši svojo glavo, pūsto je svojo dūšo. (Ján. 19., 30.)*

Idi sveta dūša mojega Zveličara, le idi ino odpri lepa nebésa, štera so dozďaj zapréta bilá; stopi pred tron božega veličánstva i sprosi nam odpūščenje i večno bláženstvo.

Na reči Jezušá se ľudstvo na njega zglédne, ino ga gléda mučéč, gléda ga, kak vmira. Pa gda vidi, da se več ne gible, goriskriči: mrtev, mrtev, mrtev je! Maria čüje od vseh stránih veselí glás i tüdi právi: Lübi moj Sin! Mrtev si!

Mrtev je! Bog moj! što je pa te mrtev? Stvoriteo življenja, jedinorojeni Sin Bogá, Gospod celoga Sveta, on je mrtev. Ti smrt, ti z čüdov napuniš nébo i zemlo: Eden Bog merjé za svoja stvorjenja!

O neskončana ljubav. Bog se darüje, darüje svoje veselje, svojo diko, krv i življenje. Pa za koga? Za edno vezahválno stvorjenje. Neskončano vnogo pretrpi, naj samo pláča naš dug.

Zgledni se düša moja na toga razpétoga Bogá! Ovo Ágnjec boži se darüvao na tom oltári mánter! Preštímaj, da je on ljubleni Sin nebeskoga Očé. Preštímaj, da je z ljubezni do tebé mro. Ovo, na prsa svoja te šče stisnoti z svojimi rokámi; glává njemi nagnjena, ár te polübiti žele v znamenje mira; strán njemi odpreta, naj te skrije v njoj! Ka poveš na to? Eden tak dober, tak ljubezni Bog, pa ne bi bio vreden ljubezni?

Čüješ ka právi tvoj Zveličar z križa: Glej, sinek moj, či jé što na sveti, ki bi te gda bole lübo, kak tvoj Bog? Bog moj, Odküpiteo moj! Mro si za mené, mro si, z nájgrozovitnejšov, z nájsramotnejšov smrtjov. Zakaj si to včino? Naj si pridobiš mojo lübezen? Ali more vredna biti lübezen stvorjenja, ljubezni Stvoritela, ki je mro za njé? Jezuš moj, ljubček moje düše! O kak bi bio jas mogoči se spozábiti z tebé! Kak bi le mogeo jas drügoga lübiti, gda sam tebé med tak vnogimi mantrami vido mreti za mené na križi, naj samo pláčas dug mojih grehov mesto mené ino me zveličáš? Mrtvoga, na križi, te vidim, pa te le nebi objokávao v celom svojem življenji z srčnov žalostjov, da sam te razžalo?

Bog moj! Či bi te nájsledjen človék pretrpo za

mené tisto, ka je Jezuš Kristuš préstao; či bi vido, da eden človik za rešenje mojega žitka se bičüvati, križati, ošpotati dá: jeli bi si mogeo na njega misliti brezi toga, da do njega ne bi vsigdár nájvekšo lübezen čüto? Či bi mi njegov kep kázali, šteri ga na križi, za mené trpéčega káže, bi ga znao gledati z sühimi očmi? Ne bi skričao gori: O té nesréčen človék, kak teško smrt je pretrpo, ár je lübo mené!

V kelkih krščánskih hižaj tam visi razpetjé; ali na njem samo lepoto glédajo, pred njimi samo telko valá, na kelko olepša hižo. Iščejo na njem, kak zlika podoba bolezen, mantre, kak lepo je zrezana i srca se njim nigdár ne genejo, kak či niti ne bi bila podoba Zveličara, nego nevem kakšega nepoznánoga človeka.

Jezuš moj! ne daj, da bi se jas tüdi med té nezahválne računao. Spomenim se z tvojega obečanja, da naime, gda se zvisiš na križi, boš vse düše k sebi vlekeo. Ovo tü je moje srce, tvoja smrt je potrla trdokornost, ne bom duže proti stáo tvojemi pozvánji, vleči mi k sebi! Ti si mro za mené, glej jas bom odzdaj samo za tebé živo. Jezuš moj vtisni globoko v moje srce tveje moke, tvojo sramoto, smrt i lübvav naj kak sladki spomin vsigdár v njem ostánejo, ino me stálno podpirávlejo, naj vsigdár z bole vrelov lübeznostjov gorim za té!

Oča nebeski! Zgledni se na tvojega Jezušá, ki je za mené mro, smiluj se mi za volo vrednosti tvojega svetoga Sina. Ne spadni v dvojnost düša moja, za volo tvojih grehov, z šterimi si Bogá razdreselila! Bog je ešče i zdaj on dober oča, ki je svojega Sina na té svet poslaol, na naše zveličanje. Jezuš je i zdaj tisti, ki se je samovolno pomüdo, da dolipláča naš dug, čirávno je Sin boži!

Jezuš moj! Zgledni se zdaj na mené z onov lübeznostjov, z šterov si si na križi med groznimi mokami mislo na mené! Zgledni se namé, presveti me ino mi

odpusti mojo velko nezahvalnost, da sam si dozdam tak retko mislo na tvoje trpljenje i na tvojo ljubav.

O kak reven, kak nevolen bi bio jas, či po tom vnogom znánji bi ešče mrzeo ostao do tébe; či zvüna tébe bi ešče kaj lübo. Či bi le z svetim assiskim Frančiškom mogeo praviti na smrtnoj posteli: Jezuš moj! Če bi le mrejtí mogeo od lübezni do té, kak si ti mro z lübezni do mé.

Presvéto srce Jezušovo, blágo zavetje i obramba tebé lübečih düš, ne zavrži me, vzemi k sebi tüdi mojo düšo!

Maria, ti žalostna mati! Priporáčaj me tvojemi svetomi Sini, koga zdaj mrtvoga držiš v tvojih náročah! Glej njegovo razčesano telo, glej njegovo, za mé prelijáno krv i spoznaj z toga, kak lübo je njemi, gda ga ti za moje zveličanje prosiš. Zveličanje moje je pa to, da njega lübirim. To lübezen mi moreš spraviti. Prosi, le prosi dobra Mati veliko, večno ljubav meni do Jezušá! Amen.

* * *

Sveti Francišek Saleški, gda si je nad temi rečmi apoštola premišlávo: *Lübezen Kristušá sili nás*, je etak pravo: Či si premislimo, da Jezuš, právi Bog nas je tak močno lübo, ka je smrt, celo križno smrt pretrpo za nás, kakti po sili čütimo lübezen vreti z naših src do njega, ztem bole, kem lübeznivejši se nam vidi on. Gora Kalvárie naj bo gora lübečih src. O zakaj se ne vržemo v práh pred razpétoga Jezušá, da bi mrli tam z tistim, ki je z lübezni za vás mro? Zgrábim te — bi mogli praviti — ino te nigdár več ne püstim, tü ščem mreti z tebov Jezuš moj, ti si se zcela meni dáó, jaz tüdi z cela tvoj ščem biti. V tvojem Srci ščem živeti i mreti, ne žitek ne smrt, nikaj me več ne odloči od tébe. O večna lübezen, moja düša te išče; Sveti Düh-Bog! vužgi naša

srca z ognjom tvoje lübezni! Lübiti, ali pa mreti! Mer-jém vsakoj drügoj lübavi, naj jedino samo božoj živem. Zveličar moje düše včini, naj na veke slobodno právím: Živio Jezuš! Lübig te Jezuš! Naj živé moj lübi Jezuš! i njemi živém na veke!

Pravimo na zádne: Ágnjec boži! Ti si se darüvao za naše zveličanje. O či bi te le tak znao lübiti, kak si vreden! O či bi le mreti mogeo za té, kak si ti mro za mé. Celo tvoje zemelsko življenje sam razdréselo z mojimi grehi! Daj, naj bom ti odzdaj na vesélje, naj samo tebi živém, ti lübav moja, i vse moje! Sladka Mati moja, Maria! Ti si vüpanje moje, sprosi mi miloščo, naj lübig Gospoda Jezušá Kristušá! Amen.

Miroslav.

Od sestre Marije Benedete.

»Marijin list« se je lansko leto nakrátki že spomeno od sestre Marije Benedete, štera je več 50 let betežna ležala v posteli. Zdaj smo dobili eden dugši dopis v roke, šteri bole obširno popíše življenje té manternice. Té dopis objavimo z želov, naj bi si naši dragi čtevci, štere znabiti tüdi terejo vsakovrstne nevole, iskali pa zajimali tolažbo v tom dopisi.

Na starodavnoj etruskoj zemli, poleg brega Cimino stoji mesto Viterbo. To mesto ma koli dvajseti jezer lüdi, ki so jako pobožni pa skrbliivi. Majó dosta lepih cerkvi, med šterimi je najimenitnejša püšpekova stolna cerkev z znamenitov püšpekovov palačov, v šteroj palači so v drügoj polovici XIII. stoletja trikrat odebiralí pápe. Já v mesti tü več samostanov, med šterimi já naj bole znáni samostan redovnic cistercijank.

V tom samostani je živela več polstoletja, pa mrla
lani na risálsko soboto sestra Frei Marija Benedeta, štero
so že lüdjé na tom sveti za sveto držali.

Kak mlada devojka je z tem odločnim namenom
stopila v réd cistercijank, naj od sveta več nikaj ne čüje,
liki se naj zevsema posveti Jezusi. Pa gospodni Bog, za
šteroga volo se je z takšim veseljom odločila na to
požrtovalno življenje, je tak zravnao ž njenim življenjom,
ka je njena hižička, v šteroj je betežna ležala, bila duga
desetletja zdravilišče vnogim lüdem tak na düšo kak na
telo gledoč. Med ženskimi redovi je cistercijanski najbole
oster. Štera deklina ednok v te samostan stopi z name-
nom, ka tüdi notri ostane, ona dá sveti za vsigdar slovo.
Pod ostrim nadzorstvom more živeti, véže jo sveta mu-
čečnost, ne sme si z nikim dopišüvati, ne sme jo ničče
obiskati, pa či što ma kakši guč z stanovnicami samos-
tana, to more povedati predstojnici, pa tüdi z tov samo
skoz zamreženoga okénčka slobodno guči.

Gda so pretekla toj deklini poskušna leta se je ob-
lekla v redovničko obleko, štera je čista bela na njej pa
naprej i odzajaj na poldrugi peden široki trák, to je
škapuler, pa spleteni pojas: to je obleka cistercijank. Gda
je redovničko obleko na sebe vzela, je dobila ime Marija
Benedeta. Kak či bi gospodni Bog samo na to čakao,
ka bi z te devojke postala redovnica, ka je potom več
nebi mogli domo poslati, je včasi velki beteg poslaó na
njo, takši beteg, šteri bi po človečem računanji mogeo
v kratkom časi v grob spraviti slabotno devojko. Dragi
čtevec! Či si že vido ali pa čüó praviti, ka je komi
hrbetnica (mozgé v tistoj čonti, ka jo človek ma na
hrbti) gnjilila, tak si že znam tüdi čüó, ka za to bolezen
ne ga drügoga vrastva kak smrt. Eden dühovnik pripove-
davle, ka je njegov brat, ki se je včio zemlemerstva,
tüdi v te beteg spadno zavolo velkoga trüda i nápora.
Tomi mladenci je bolezen tak vugnola hrbet kak trstiko,

pa je meo tak grozne bolečine, ka ga je večkrat trebalo privezati na posteo. To je trpelo tak brezi vse podleščice, pokeč ga je smrt ne rešila trpljenja. Marijo Benedeto je ta bolezen pri zátanki napadnola, pa z takšov močjov, ka njoj je glava naednok povisnola i je je ne mogla več vujška držati. K tomi je prihajalo tüdi, ka je zavolo velikih bolečin ležati nej mogla. Ka naj zato napravijo ž njov zdravnicje? Da je ležati nej mogla, zato so jo tak spravili na posteli, kak či bi napol sedela. Glavo pa, štere je nej mogla vujška držati, so jo privezali od oba kraja k steni tak, ka se njoj je potom nej preme-kavala. To so zdravnicje s pismom potrdili, ka je istina. Nišče je pa nej vervao, ka bi Marija Benedeta mogla dugo to bolezen prenašati. Vsi so bili preverjeni, ka v par mesecaj doslüži, ka jo smrt reši trpljenja.

Sestra Benedeta je tüdi s tem tolašila svoje dvorjenice, ka rekši nede dugo trpelo. Njene tovarišice so pa tüdi vse včinole, naj bi se samo belezen obrnola na bolše. Molile so devetdnevnice; močile so je z lurdeškov vodov; bičüvale so se, pa so to darüvale Bogi za betežnico — ali bolezen se je ne spremenila nikaj, nego je ostala ednaka; nikaj nej bolše, nikaj nej hüjše. Zdravnicje so se čüdivali pri posteli betežnice, zato ka se njim je šče kaj takšega nigdar ne pripetilo. Pripovedavali so to po mesti, pa so lüdje po celoj krajini zvedili, ka v mesti Viterbo v cistercijanskem samostani jé edna betežna redovnica, štera že več mesecov trpi grozne bolečine sedeč v posteli ino ma glavo privezano, ka se njoj nebi premekavala, pa tá sestra nikak nemre dugo mreti.

Betežnica je pa medtem trpela pa prenašala vse z mirnov vdanostjov, kak ki je zevsema preverjeni, ka to ravno tak more biti, pa nikak nej inači. Mela je pa edno malo podobico, Jezušeka, štero podobico je nindri na hiži najšla, pokeč je šče zdrava bila. Prosila je zato

predstojnico, naj to podobico obesi na steno poleg njene postele.

— Či na to podobico gledam — je pravila — se mi tak vidi, kak či bi maloga Jezušeka živoga vidla pred sebov. Vsigdar se mi smeje, ka či bi me šteo pitati: No, Benedeta, ešče moreš prenašati bolečine?

Benedeta je pa znala prenašati vse trpljenje, samo dvorjenice so se njoj milile, štere so telko svetlih noči mogle prestati poleg nje. Zdravnicje so jo pitali:

— Ali mate bolečine? — Znali so najmre, ka je mela grozne bolečine.

— Mam — je pravila betežnica.

— Pa je ne čütite?

— Oh, ka bi nebi; čütim je — je pravila lüvezljivo.

— Čüdno; pa se te nigdar ne tožite od njih?

Preteklo je medtem že več pol leta. Samostanska cerkev je zmerom puna bila s pobožnimi lüdmi, ki bi radi vidli betežnico, zato ka so si pogučavali, ka tū Bog dela čüdo pri toj betežnici. Gor so jo poiskali tüdi püşpek, pa so na prigovarjanje meščanov dovolili, naj se betežnica spravi v edno posebno dvorano na kraji samostana. V to dvorano so potom prinesli tüdi eden oltar, na njega so položili malo podobico Jezuška, štero podobico je Benedeta tak rada mela, pa se je potom v toj dvorani opravljala vsaki den sveta meša. Püşpek so nadale tüdi dovolili, ka v to dvorano slobodno zahajajo lüdje. Tak je postala soba Bénédete kak božapot, kama so zmerom prihajali lüdje.

(Dale.)

Maočec Ivan 5 K, Strmec Mihal 5 K, Pozderek Ana 6 K, Saruga Ivan 10 K, Tkalec Janoš 5 K, Legén Treza 5 K, Gjura Ferenc žena 20 K, Horvát Mihal 2 K, Pintarič Ana 6 K, Lendvaj Kata 2 K, Pétek Štefan 2 K, Brünec Geta 10 K, Düh Ana 10 K, Ozmec Roza 10 K, Péterka Štefan 10 K, Düh Marko na podobo 8 K, Pétek Ivan 10 K, Jerič Ivan 10 K, Raj Ivan 3 K, Maršič Martin 10 K, Düh Kata 8 K, Düh Mihal 10 K, Nežič Martin 10 K, Damiš Ana 10 K, Lešnjek Treza 10 K, Fekonja Marko 2 K, Fekonja Jožef 5 K, Fekonja Mihal 5 K, Gjura Neža 10 K, Habija Bara 10 K, Kavaš Mihal 2 K, Mlinarič Mihal 3 K, Kavaš Štefan 2 K, Brünec Matjaš 5 K, Smodiš Mihal 3 K, Zver Štefan 5 K, Žokš Franc 1 K, Maroša Mihal 1 K, Kavaš Jakop 1 K, Kolman Jožef 3 K, Kokol Stefan 10 K, Prša Stefan izeskoski 2 K, Pétek Janoš 2 K, Raj Martin 15 K, Ros Matjaš Beltinski 1 K, Vučko Treza bistr. 1 K, Korošec Stefan 10 K, Cimrman Marija 5 K, Stefanec Stefan 5 K, Paveo Jožef 5 K, Strmec Treza 1 K, Strmec Julia 1 K, Pétek Stefan 4 K, Mlinarič Andraš 3 K, Pintarič Martin 10 K, Žokš Jožef 10 K, Kofer Ivan 1 K, Stof Jüri 2 K, Pok Jožef 3 K, Majc Jakop 3 K, Kikel Stefan 3 K, Lajner Stefan 3 K, Potec Matjaš 5 K, Jaklin Marko 2 K, Najk Stefan 3 K, Talján Marko 3 K, Legén Jožef 5 K, Holcer Béla na obleč 70 K, Ženske na prté oltarne 66 K, Moški na Jožefovo podobo, pa angele so dáli Skafar Mihal 1 K, Ros Janoš 1 K, Kühar Janoš 1 K, Zelko Janoš 1 K, Zver Marko 1 K, Režonja Marko 2 K, Stanko Matjaš 1 K, Utrša Geta 1 K, Küzma Stefan 2 K, Küzma Justin 1 K, Glavač Ivan 2 K, Forjan Ivan 2 K, Kavaš Treza 1 K, Kolman Jožef 1 K, Porédoš Andraš 1 K, Majcen Stefan 1 K, Maroša Verona 46 f, Majcen Ivan 1 K, Fekonja Kata 1 K, Stevanec Stefan 1 K, Paveo Jožef 1 K, Potočnjek Janoš 1 K, Küzma Jožef 5 K, Staos Ignac 1 K, Smooiš Stefan 1 K, Sprinc Matjaš 1 K, Kühar Ivan 1 K, Skafar Matjaš 1 K, Lešnjek Geta 20 f, Düh Mihal 30 f, Baša Ivan 30 f, Küzma Mihal 1 K, Szép Ferenc 1 K, Balažic Marija 1 K, Kováč Stefan 1 K, Nemec Ivan 1 K, Zorko Martin 1 K, Maroša Stefan 30 f, Baša Matjaš 1 K, Gerič Ferenc Pozderek Ivan 1 K, Pozderek Mihal 1 K, Pücko Stefan 1 K, Düh Martin 1 K, Balažic Janoš 1 K, Kociper Mihal 1 K, Zorko Matjaš 1 K, Kavaš Martin 1 K, Meserič Stefan 1 K, Maočec Stefan 70 f, Glavač Stefan 1 K, Kostrca Matjaš 1 K, Jerebic Andraš 1 K, Balažic Jožef 1 K, Strinec Mihal 1 K, Kociper Matjaš 60 f, Horvat Martin 50 f, Kobilec Ana 1 K, Jerebic Ivan 1 K, Maočec Martin 2 K, Horvat Andraš 2 K, Düh Ferenc 1 K, Rozman Marko 1 K, Kolman Ivan 1 K, Prša Orša 1 K, Kolar Matjaš Geta 80 f, Pozderek Ivan 1 K, Küzma Mihal 1 K, Jerebic Stefan 1 K, Tkalec

Martin 1 K, Legén Jožef 1 K, Glaváč Stefan 1 K, Majcen Martin 1 K, Vohar Ivan 2 K, Kolar Jožef 1 K, Taljan Jožef 1 K, Spicer Jakob 40 f, Skarjot Jožef 1 K, Sčančar Stefan 2 K, Düh Stefan 5 K, Kolman Ferenc 1 K, Zadravec Stefan 1 K, Skarjot Stefan 1 K, Tkalec Stefan 1 K, Gjura Marko 1 K, Maočec Ivan 80 f, Strmec Mihal 1 K, Saruga Ivan 1 K, Tkalec Janoš 1 K, Krčmar Marko 1 K, Meserič Stefan 1 K, Kovrenčič Ferenc 1 K, Bakan Stefan 40 f, Koek Anton 1 K, Horvat Mihal 50 f, Pétek Stefan 1 K, Gujtman Jožef 1 K, Zadravec Marko 1 K, Lendvaj Kata 80 f, Pétek Stefan 40 K, Sobočan Marija 5 K, Brünec Martin 2 K, Meserič Ana 1 K, Düh Marko 8 K, Pétrka Stefan 1 K, Pétek Ivan 1 K, Bagari Mikloš 1 K, Jerič Matjaš 1 K, Jerič Ivan 1 K, Maršič Martin 1 K, Düh Kata 1 K, Düh Mihal 1 K, Nežič Martin 1 K, Lešnjek Treza 2 K, Fekonja Marko Jožef 2 K, Fekonja Mihal 1 K, Halija Bara 1 K, Baša Stefan 1 K, Kavaš Stefan 1 K, Kavaš Mihal 1 K, Meserič Stefan 1 K, Frank Iván 1 K, Slajter Ignac 1 K, Kavaš Stefan 40 f, Kovačič Ferenc 1 K, Brünec Matjaš 1 K, Smodiš Mihal 40 f, Taljan Marko 1 K.

Popolni odpüstki.

Za tretji réd: junija 13, 19, (dva) z odvezov, 24, 29, z odvezov, julija 2, odveza, 7, 8-ga.

Za Srca Jezušovoga bratovčino: junija 14, 19, 29, julija 2, 3, (ali 5-ga) i eden šterikoli dén meseca.

Za oltárskoga Svestva bratovčino: junija 11, (ali v osmini šterikoli dén) 24, 29, julija 2-ga i eden šterikoli den meseca.

Za bratovčino karmelske Dev. Marije: junija 11, 19, 21 i julija 2-ga.

Za bratovčino živoga rožnoga venca: junija 11, 21, 29-ga.

Vsebina.

Nasledüvanje Marijino	161
Cüdna senja	163
Moli rad	164
Romanje po ostanke sv. Martina v Tur na Francuško . .	165
Kelkim nevarnostim so izpostavljeni misijonarje v divjih krajih	177
Svéta Monika	178
Najponiznejše Srce Jezušovo	180
Nebésa — kinč	181
Sv. Alphonz Ligouri: Trpljenje našega G. J. Kristuša . .	184
Od sestre Marije Benedete	189